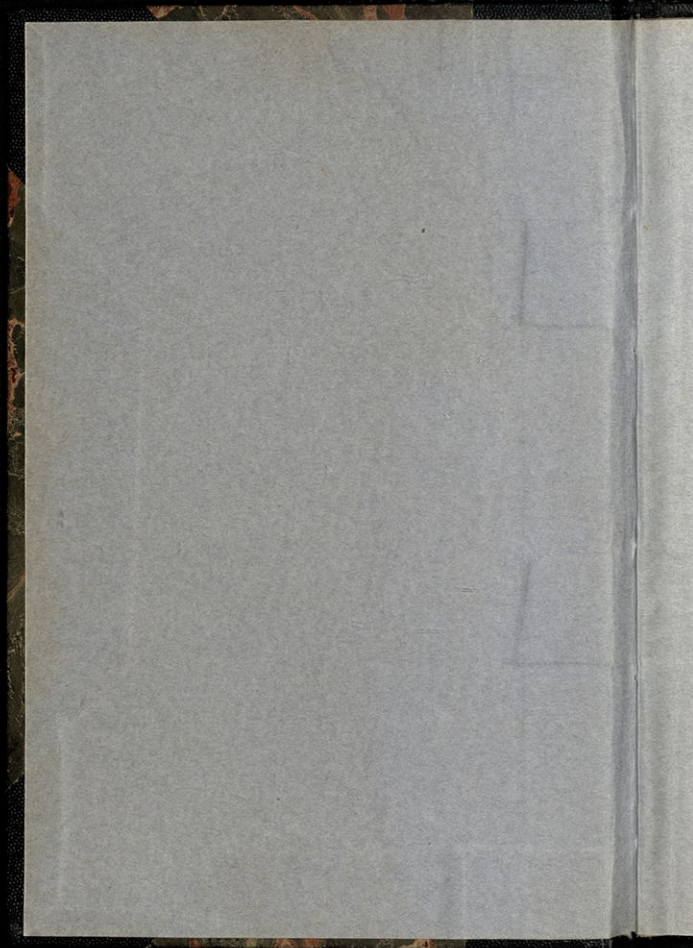

VII.
37423
Bg

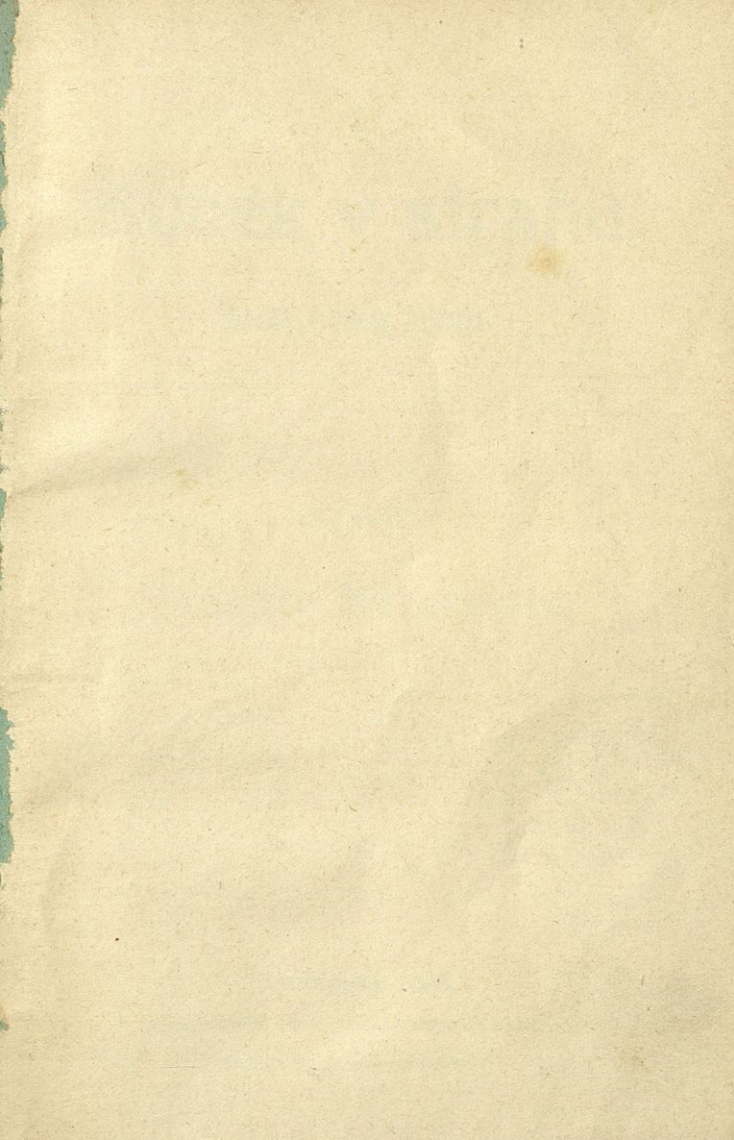
Rado Murnik
Bucek v strahu
Enodejanka.

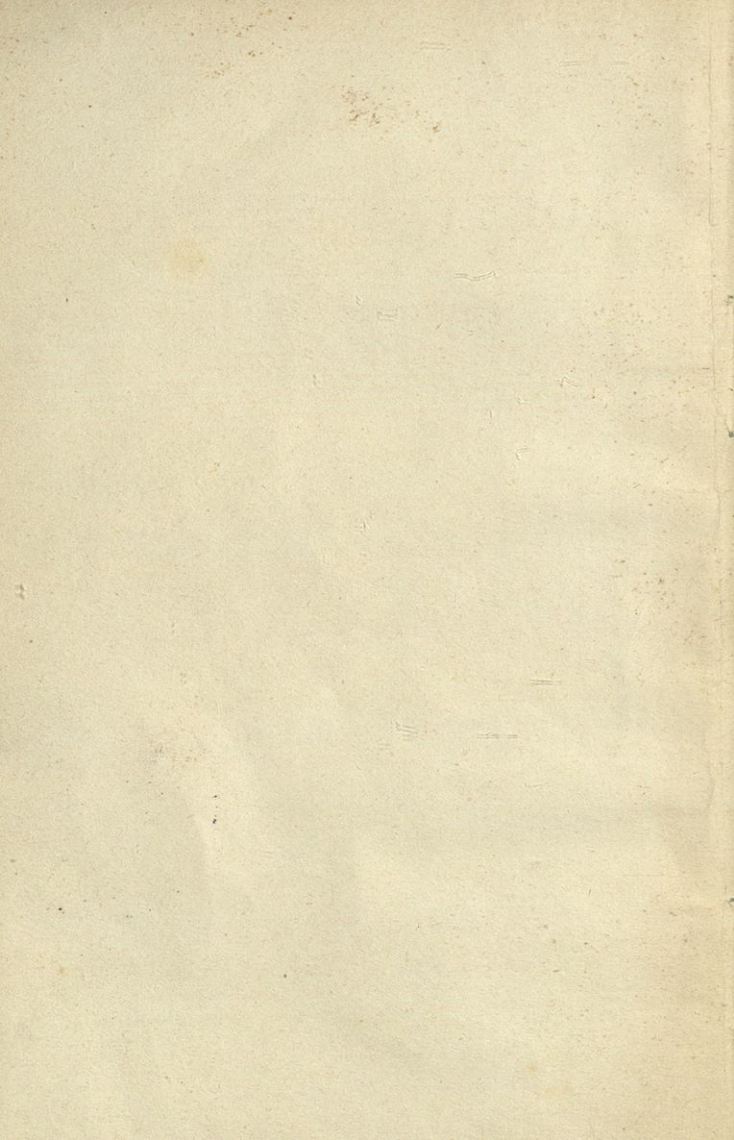

Ljubljana 1903.
Založil L. Schwentner.

Natisnil Iv. Pr. Lampret v Kranju.

Bucek v strahu.

Burka v enem dejanju.

Spisal

Rado Murnik.

Ljubljana 1903.

Založil L. Schwentner.

Natisnil Iv. Pr. Lampret v Kranju.

Vse pravice (za **uprizoritve** i. t. d.) si pridržuje
L. Schwentner v Ljubljani.

Gledališkim odrom — rokopis.

VII 37.423 Bg

030005175

Osebe:

Tone Bucek, meščan in hišni posestnik.

Gospa Buca, njegova žena.

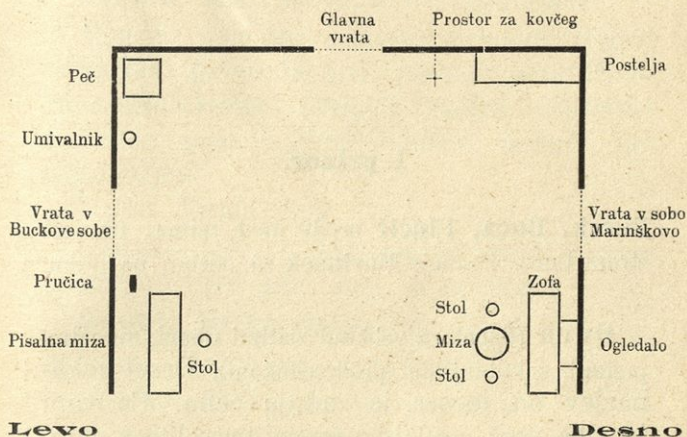
Marinšek, uradnik.

Pinčič, pisatelj.

Baraba. [Postopač.]

Kraj: Ljubljana. — Čas: sedanjost.

Pripomba. Ako ne bi bil igravec barabove vloge popolnoma zmožen ljubljanskega ali kakšnega drugega slovenskega narečja (brez tujk!), naj govori besedilo, tiskano v književni slovenščini med oglatimi oklepaji.

Soba pri Buckovih. — Zadaaj v sredi velika vrata, v levem kotu peč, na desni postelja. Na desni: stranska vrata v Marinškovo sobo; spredaj zofa, pred njo okrogla miza z dvema stoloma. Nad zofo ogledalo. Na levi: spredaj pisalna miza, na desni pred njo stol. Pručica. Stranska vrata v Buckove sobe. Pred pečjo umivalnik. Poljubno ob stenah meščansko pohištvo brez enotnega sloga, z bahavimi, neokusnimi okraski; ura; slike svetnikov in drugo.

1. prizor.

Bucek, Buca, Pinčič sredi med njima, na levi strani Buce. Pozneje **Marinšek** za odrom na desni.

Buca (debela, z velikimi zlatimi uhani, mnogimi prstani, s kuhinjskim predpasnikom). Deset goldinarjev na mesec je zadnja cena. Če vam je soba všeč, se lahko precej preselite k nam, gospod Pinčič!

Bucek (jako rdeč, tolst obraz; nizko čelo; vijoličast nos; ostrižene brke, štrleče doli na usta; spalna suknja; copate; dolga pipa). Cena je prav krščanska, ne? Saj nam pa tudi ni nič do tistih beraških grošev, veste!

Pinčič (suh, nervozen blondin; polna, nekoliko okrajšana brada. Ogrnjeni površnik drži spredaj z levico skupaj. V desnici palico in slečeno rokavico. Klobuk na zofi. Se je ogledaval dozda po sobi naokoli.) In soba je mirna? Imam namreč mnogo napornega dela!

Buca. O — čisto mirna in jako čedna.

Bucek. Malo takih v vsej Ljubljani!

Pinčič (potegne denarnico iz žepa). Tukaj torej prvi petak za aro! (Vzdihne zase) Predzadnji Mohikanec! (Glasno) Prosim, milostiva! (Da Buci petak.) Jutri plačam drugih pet goldinarjev.

Buca. Hvala lepa!

Pinčič. O — kje pa je moja druga rokavica? Pred hišo sem jo še imel!

Bucek. Ne bo daleč, ne.

Buca. Morda na stopnjicah.

Pinčič. Z Bogom! (Se prikloni.)

Bucek. Stojte! Vaš klobuk! (Mu ga da.)

Pinčič. Hvala! (Hiti na desno proti Marinškovi sobi in odpre.)

Marinšek (zakriči iz svoje sobe) Marš nazaj!

Pinčič (omahne nazaj).

Bucek. Tam je soba gospoda uradnika Marinška. Od snoči do davi je bil v službi.

Buca. Zato še počiva. Sicer je pa prav prijazen, samo malo nagle jeze.

Pinčič. Oprostite! (Odhiti proti levim vratom.)

Bucek. Oha — gospod Pinčič, prosim kar naravnost! (Mu pokaže s prstom.)

Pinčič. Pristrčna hvala! Oprostite, da sem vas motil pred kosilom! (Se prikloni in odide skozi sredo.)

Buca. Saj je šele poldvanajstih! Z Bogom!

2. prizor.

Bucek. Buca.

Bucek (gleda začudeno za njim). Adijo . . . Veš kaj, žena, tale kolefoktar se mi zdi pa precej sumen! Zdaj ti izgubi rokavico, zdaj ti pozabi klobuk, zdaj se ti zaleti v tuja vrata!

Buca. Ko še ni domač.

Bucek. Še dobro, da ni prišel bos. Meni ni preveč všeč.

Buca. Da le plača, pa je. (Odhaja proti zadnjim vratom.)

Bucek. Pobodi še malo!

Buca (pri vratih). Menda se ga še (zateglo) bojiš?

Bucek. Nič! Prav čisto nič. Kaj bi se bal te suhe južine! Korajža velja!

Buca. Zdaj moram pa hitro kuhat! Danes bodo pehtranovi štruklji. (Odide skozi sredo.)

Bucek (sam). O ti presneti Pinčič! Bucek, Bucek, le pazi! (S povzdignjenim kazavcem.) Tu utegneš še nekaj doživeti! Na vsak način moram stražiti ob ključalnici. Korajža velja! Stoj — že gre! (Odide na levi in zaklene vrata.)

3. prizor.

Pinčič (skozi sredo) sam.

Tako? (Vrže površnik pa rokavici na posteljo in obstane sredi odra s klobukom na glavi.) Ta moj založnik! Kaj mi je že pisal? (Se nasloni ob pisalno mizo in bere pismo.) Vaše blagorodje! — Vaš roman „Anarhisti“ žalibog ne ustreza željam našega občinstva in potem-takem seveda tudi ne mojim. Na svetlo sva dala že deset nadaljevanj, pa nam niste privoščili dozdej niti najmanjšega uboja. Razvajeno občinstvo mrmra na glas! In to po pravici! Uvedli ste doslej že nad dvajset oseb, pa še nobena ni prelila nobene kapljice krvi, ampak vse so čile in zdrave. Bržkone bodo dočakale Metuzalemova leta, in to dandanes v naših naprednih časih, ko imamo vendar bomb in dinamita več kakor hudič

toče! Kaj pa mislite, za Boga vendar! To je idila, kar pišete Vi, ne pa roman, ki bi bil vreden zapeljivega naslova: (razprto glasneje) „Anarhisti“! Ali Vam dela to toliko zgage, če od dveh ducatov oseb tega ali onega pošljete na drugi, boljši svet? — Jutri Vam pošljem 60 kron honorarja za poslednje nadaljevanje, pričakujem pa, da odslej umorite vsaj v vsakem drugem poglavju kakšnega bogatina ali kogar že bodi. Če ne pa bi moral naprositi drugega pisatelja, ki ima bujnejšo fantazijo in več pisateljske moči. Pomislite vendar (glasneje) — glavna stvar je dobiček! Z izrednim spoštovanjem Vam vdani Ivan Novak, trgovina s knjigami in umetninami. (Shrani pismo v žepu, hodi gorindol.) Kaj? Premalo fantazije mi očita ta lump! Premalo pisateljske moči? O — fantazije in moči dovolj, da jih pomorim cel regiment na eni strani, če ni drugače! Taki so ljudje! Dokler sem pisal umetniško dovršene, klasično umerjene stvari, se ni zmenil zame živ krst, sem taval sestradan, raztrgan in razcapan po (ironično sladko) „mili“ domovini. Zdaj pa živim vsaj tako lalá, odkar se moji junaki pretepajo in koljejo. — Dobro! (S prekrižanimi rokami, sklonjeno glavo)

Grof Brankovič mora umreti! Da, da! Starec mora še danes v krtovo deželo! Le čakaj, prijazni gospod založnik, ježilo se ti bo tistih deset, dvanajst las, ki jih še imaš, ježil se ti bo tvoj zanikarni skalp, ko boš bral moj rafinirano opisani umor grofa Brankoviča. V potokih bo tekla modra kri! Ha! — Pa zato potrebujem modela! (Vzame površnik, rokavice in palico.) In — dobro, da sem se spomnil — svojega kovčega ne smem pozabiti! (Odide nervozno skozi sredo.)

4. prizor.

Bucek. Pozneje **Buca** skozi sredo.

Bucek (odklene, pohiti razburjen z leve proti sredi). Lepa je ta! Lepa je ta! O ti salamenski anarhist! Grofa bo umoril! (Pri srednjih vratih.) Žena hitro! Anarhisti! Žena! Žena!

Buca (nejevoljna). Kaj pa je za zlomka, da vpiješ, kakor lačen jesihar! Moji pehtranovi štruklji —

Bucek (nestrpno). Kaj pehtranovi štruklji! Lepo te prosim, naš (plašno) Pinčič je — je a-nar-hist! Umoril bo grofa!

Buca (preplašena). O Marija, ti meni pomagaj! — Ali že noriš? Kakšnega grofa neki?

Bucek (patetično). Grofa Brankoviča!

Buca (zopet mirno). Pa te hudo zebe!

Bucek (važno). Vidiš, ljuba žena, jaz imam tenak nos! Ali ti nisem pravil, da se mi zdi tale Pinčič strašno sumen!

Buca. No, no!

Bucek (skrivnostno). Zato sem vlekel na ušesa. Vendar nisem mogel razumeti vsega, kar je govoril sam zase. To sem pa slišal prav natanko, ko je dejal glasneje: glavna stvar je dobiček! Stari grof Brankovič mora še danes umreti! Jaz moram s trebuhom za kruhom! Kaj praviš k temu?

Buca. To so same prazne čenče! U ti grdoba — si že včeraj preveč krokal pri „Črni govedini“, zdaj imaš pa — noririum! Vidiš, kako se ves treseš? Lep mož, tak pijanec in strahopetnež!

Bucek. Prav nič se ne bojim! Korajža velja! To je bilo zmeraj moje geslo! Kar na policijo pojdem, pa ga ovađim!

Buca. Seveda! Še zmeraj si se blamiral, kadar si šel tja. Le rajši doma ostani, doma! Pa ga zagrabi, kadar bo preveč prevzeten!

Bucek. Saj ga tudi bom!

Buca. Mene pa pusti pri miru, da se mi moji pehtranovi štruklji ne ponesrečijo! (Odide skozi sredo.)

Bucek (sam). To je od sile! Anarhist streže grofu po življenju, moja žena pa pehtranove štruklje dela! — Zdaj si pa sam pomagaj! (Prst na čelo). Pa res več ne vem, ali sem prav slišal ali ne! — O pre-sneto! Ga že slišim, kako prihaja po stop-njicah! (Plašno.) Previdnost je pol zdravja! Takoj se zopet zaprem v svojo sobo. (Pri levih vratih.) Korajža! (Zaklene vrata za sabo.)

5. prizor.

Pinčič. Baraba (mlad; lasje v čelo počesani; pred ušesi »šestice«; nad desnim ušesom viržinkina slamica; obraz bled, navihan, vendar simpatičen; neznatne brčice; na hrbtu velik kovčeg).

Pinčič. Tako, prijatelj! (Odloži svoj površnik, palico in rokavici na posteljo.) Kar sem z njim! (Pokaže barabi kraj ob postelji.)

Baraba (postavi kovčeg k zidu, se odkrije). Prekleman je biu težk! (Si briše pot.) En cifra pa še dal puvrh, ne, gsput?

[Postopač (postavi kovčeg k zidu, se odkrije). Presneto je bil težak! (Si briše pot.) Dva groša mi boste pa še dali povrhu, ne, gospod?]

Pinčič. Še več! Ako namreč hočete, si utegnate zaslužiti zdajle še v kratkem cel goldinar. Hočete?

Baraba. Tok raj nej nkar nič na prašaja ne! Astn — kua pa čja?

[Postopač. Rajši nkar nič ne povprašajte! Torej — kaj pa želite.]

Pinčič (sede na zofo). Vidite, prijatelj, jaz pišem dolgo, dolgo povest. — Sedite semkaj! (Pokaže barabi stol ob okrogli mizici.)

Baraba. [Postopač (sede.)]

Pinčič. V tej povesti — razumete — umori mlado dekle, grofinja Ana Brankovičeva, svojega starega strica, grofa, ki je obenem tudi njen jerob. Ogoljufal jo je za vse njeno premoženje — za pol milijona goldinarjev.

Baraba. [Postopač.] Aha.

Pinčič. In stari grešnik je hotel lepo Ano sam vzeti za ženo!

Baraba. Aha! Aha! Noja, pol ma pa ta mlada grofna čist prou, če mu dušca spsti! Lpu jh prosm, tu nisa dubene mačkne souze! Jest b ga tut preci panu, če biu kešna bulš grofna in tku naprej!

[Postopač. Aha! No, potem ima pa mlada grofinja čisto prav, če mu izpusti dušico. Lepo vas prosim, to niso mačkine solze! Tudi jaz bi udaril precej po njem, če bi bil kakšna grofinja in tako naprej!]

Pinčič. In ta umor, razumete, moram opisati kar najnatančneje! Zdaj pa žal še nikjer nikdar nisem bil priča kakšne take krvave zgodnice. Torej bi rad vsaj približno videl, kako se vrši taka reč lepo zaporedoma; vse drugo je delo fantazije, razumete?

Baraba (maje z glavo). Naka, tega pa ne.

[Postopač (maje z glavo). Ne, tega pa ne.]

Pinčič. No, le počakajte! Tamkaj v kovčegu imam grofa, seveda iz slame in cunj. Vi pa bi se preoblekli v grofico Ano in bi ga ubili s sekiro.

Baraba. I za kua pa ne! S ta narvečm veselam! Tok ga m pa že upilu, de u preci morto!

[Postopač. I zakaj pa ne! Z največim veseljem! Tako ga pa že upilim, da bo precej mrtev.]

Pinčič. Da bom pa laže pisal, ljubi prijatelj, vas moram preobleči, da boste kolikor najbolj podobni mladi grofinji!

Baraba. Astn dobr, gsput! Zakua pa ne, če m dobr plačaja! Še kešna kralica jm grem markirat, a m vrjameja?

[Postopač. Dobro, gospod! Zakaj pa ne, če mi dobro plačate! Še kraljico vam grem oponašat, ali mi verjamate?]

Pinčič. No, prav. Zdaj vas moram najprej obriti. (Gre in vzame iz kovčega britev, milo, vodo iz umivalnika i. t. d.)

Baraba. Ja, pol morja dat pa še dve kronc puvrh, zatu k sa namreč moje mstafce na dve strani! (Porine svoj stolec bolj proti sredi odra in sede.) Tok nej pa le dobr skumndiraja!

[Postopač. Potlej pa morate dati še dvoje kronic povrhu, zato ker so namreč moje muštace na dve strani! (Porine svoj stolec bolj proti sredi odra in sede.) Torej pa le dobro napravite!]

Pinčič (ga brije). Zlasti vas prosim, da bi kolikor najlepše posnemali mlado gospodično! Na primer: lahne, ozke korake, majhna usta, saj menda veste sami.

Baraba. I kua pa!

[Postopač. I kaj pa!]

Pinčič. Umor bi se vršil po temle načrtu: Po prstih se priplazite prav počasi in tiho grofu za hrbet. Polgluhi grof sedi na tistem stolu (pokaže) pred pisalno mizo in šteje lepe denarce, ki jih je ukradel vam, razumete?

Baraba. Salamensk dec! Pa kar pu mljona, kende?

[Postopač. Presneti dedec! Pa kar pol milijona, kajneda?]

Pinčič. Mirno, da vas ne urežem! — Tako! Zdaj vam moram še nabarvati cve-toča lica. (Naredi to.) In zdaj še malo pudra in parfemčka! (Ga napudra in parfimira.)

Baraba. Dela pa tku prekleman pu samh fjolcah dšim, de me u usakm auskuh preci vn zaženeja.

[Postopač. Zdaj pa tako presneto dišim po vijolicah, da bi me povsod zagnali skozi vrata.]

Pinčič. In zdaj pa le oblecite tole krilo!
(Mu da iz kovčega žensko krilo.)

Baraba (sleče svojo suknjo in telovnik). Astn dobr, gsput!

[Postopač (sleče svojo suknjo in telovnik).
Torej dobro, gospod!]

Pinčič (mu pomaga). In tole elegantno jopo moje bujnoprčne sestrične!

Baraba (obleče jopo in kaže na praznoto ob prsih). Gsput, tukila blu pa še za ene pu duše prestora!

[Postopač (obleče jopo in kaže na praznoto ob prsih). Gospod, tukajle bi bilo še za pol duše prostora!]

Pinčič (prinese vate iz kovčega in zabaše praznoto). Tudi na to sem mislil! Volne se nama ne manjka! Vidite, zdaj imate bujno, prelestno oprsje!

Baraba (zadovoljno). Astn dobr, vi prli-
znenc!

[Postopač. Torej dobro, priliznjenec!]

Pinčič (nervozno). Veste kaj? Ali bi mogli govoriti morebiti nekoliko više, tako nekako v altu, z ženskim glasom?

Baraba (z ženskim glasom). I zakua pa ne!
Mi use znama, mi, k sma iblanska srajca.

Veja, gsput — jest sm biu en ceu let pe-
dentar enmu ta praumu grof. Pa zatu
tut dobr vem, kuku se taka ta velka ge-
spoda kej ubnaša med saba. Sm jh doskat
upunašu!

[Postopač (z ženskim glasom). I zakaj pa
ne? Mi znamo vse! Veste, gospod, celo
leto sem služil pravemu grofu. Pa zato tudi
dobro vem, kako se kaj obnaša velika go-
spoda med sabo. Sem jih dostikrat oponašal!]

Pinčič (veselo). Izvrstno! (Ploskne z ro-
kama.) — Tukaj imate pripravno frizuro!
(Mu dene žensko baroko z dvema visečima kitama
na glavo.) In tu še rokavica! — Zdaj ste
osemnajstletna dražestna grofinja.

Baraba (z moškim glasom). Se vid, de
nisma na pržgan žup u Iblana prplaval!

[Postopač (z moškim glasom). Se vidi, da
nismo na prežgani juhi semkaj priplavali!]

Pinčič (ki je iskal po kovčegu). Vraga! (Se
udari po čelu.) Sekiro sem pozabil! Takoj
moram ponjo! Blagovolite nekoliko potrpeti,
presvetla in preblagorodna gospodična!
Klanjam se vam.

Baraba (z ženskim glasom). Adija na.

[Postopač (z ženskim glasom). Z Bogom!]

6. prizor.

Baraba. Pozneje **Bucek** za levimi vrati.

Baraba (stopi pred ogledalo). Kistjont! (Se priklanja.) Kistjont! (Z moškim glasom.) Kdu s biu nek kdej mislu, de ga m jest kirkat u sojm žuvlejn pa tkula nazarensk pihnu! Kej tacga pa še ne hmal! Tok takala gus sm dons ratu! Če b kirmu pravu, sej b m še na vrjeu ne! — Ta prekleman škrc je ud samga hudiča! Kuga se ta Petrbajzl usga na lepm na zmisl ne! — Ampak vs sem na fedrh pa nabigecan sm pa že tku na ta slatka, de še pr sudath na parad nism mou lepši bnture! Za mstafe m je pa le mal žou — štir tedne brez usake kucine ukul hodt, kukr kešn mežnar — tu ni duben špas! (Sede na zofo in poje z ženskim glasom:)

Pa kiklea predala bom,
Za slatko vince dala bom!
Na grem, na grem, na grem domu,
Je vince preslatku!

[Postopač (se prikloni pred ogledalom, z moškim glasom). Kdo bi si bil mislil, da bom jaz kdaj take uganjal! Kaj takega pa še ne

kmalu! V kakšno gos sem se izpremenil danes! Če bi komu pravil, saj bi mi niti ne verjel! — Ta hentani škric je od samega hudiča. Česa se ta Peterbajzelj ne izmisli vsega na lepem! Ampak nališpan sem pa že tako na sladko, da še pri vojakihi nisem nosil lepše monture! Za muštace mi je pa le malo žal — štiri tedne brez vsake kocine hoditi, kakor mežnar — to ni nobena šala. (Sede na zofo in poje z ženskim glasom:) Še kikelco . . .]

Baraba. Astn — kua pa j spet tu? Neki je tamla zaškripal!

[Postopač. Kaj pa je spet to? Nekaj je zaškripalo tamle!]

Bucek (sklopi od začudenja roke). A, a, a! Ta krasna gospodična! Ti presneti Pinčič, kakšen dober okus to ima!

Baraba (z ženskim glasom). Dobr dan, gspuť ata! (Sam zase z moškim glasom.) Uh, kuku tu pužrešn zja vame. (Z ženskim glasom.) Kua pa u dobrega?

[Postopač (z ženskim glasom). Dober dan, ata! (Sam zase z moškim glasom.) Oh, kako to požrešno zija vame! (Z ženskim glasom.) Kaj pa bo dobrega?]

Bucek (se bliža barabi ves v zadregi). Sluga ponižen, gospodična, sluga ponižen! (Se klanja.) Dovolite, da se vam predstavim: gospod Tone Bucek, ljubljanski meščan in hišni posestnik.

Baraba (zase). Dela u treba pa lgať!
(Glasno, prijazno.) Grofna Ana. (Mu stisne roko.)

[Postopač (zase). Zdajle bo pa treba legati! (Glasno, prijazno.) Grofinja Ana. (Mu stisne roko.)]

Bucek (vzdigne od bolečine nogo). Asa! (Zase.) Ta je pa močna! (Glasno.) Pa nekam po ljubljansko zavijate, če mi ne za-merite?

Baraba. Veja, sm ud mladga tku navajena! Pa znam tut nemšk: Šau, šau, mačka tiča fresn.

[Postopač. Sem že tako vajena. Pa znam tudi nemško: Šau, šau, mačka tiča fresn.]

Bucek (prisede na zofo). Oprostite, ali ste bili že dostikrat zaljubljeni?

Baraba. Uh — — kolkat že! K sm biu še pr sudath, pr Janezh —

[Postopač. Oh — — kolikokrat že! Ko sem bil še pri vojaki —]

Bucek. Kaj? Kdo? Vi?

Baraba. Tu se prau — e — k je biu
moj ženn lajtnant (jokaje) — pa nisma mela
gnarja — pa j pol ena grda stara udova
uzeu! (Se joka v robec.)

[Postopač. To se pravi — e — ko
je bil moj ženin lajtnant, (jokaje) pa nisva
imela denarja, pa je vzel potlej grdo staro
vdovo. (Se joka v robec.)]

Bucek (si briše solze). To je nesrečna
ljubezen. Ti ubožica!

Baraba. I kua pa družga!

[Postopač. I kaj pa drugega!]

Bucek. Veseli me, da smem gledati
tako lepo in visokorodno gospodično v svoji
hiši. (Ga lovi za roko.)

Baraba. Tok nej no greja! (Ga sune
v rebra.)

[Postopač. Bežite no! (Ga sune v rebra.)]

Bucek (zase). Ta je pa še hujša kakor
Buca. (Glasno.) Oh, gospodična grofinja, vi
ne veste, kako ste mi všeč.

Baraba. Uni pa men!

[Postopač. Vi pa meni!]

Bucek (ga poboža po podbradku). Oh, precej
bi vas vzel, (zase) če bi ne bilo Buce. (Glasno.)
Pa res!

Baraba. Uni mene? (Se smeja.) Tok nej no nehaja! Al nureja?

[Postopač. Vi mene? (Se smeja.) Nehajte vendar! Ali norite?]

Bucek. Vse bi rad storil, da bi le vam ustregel. (Ga poboža zopet po podbradku.) Pridna punčka!

Baraba. Pstite me no! Sitna muha nakol doug na žvi! Veja kaj, gsput Bucek? Za n litr vina nej daja pa za nga arenka, pa u vse prou!

[Postopač. Pustite me no, sitna muha nikdar dolgo ne živi! Veste kaj? Za liter vina dajte pa za slanika, pa bo vse prav!]

Bucek. O — precej vam prinesem, kar ste blagovolili zahtevati. (Zračni poljube z roko.) Na svidenje! (Odide na levi.)

7. prizor.

Baraba. Pozneje Marinšek skozi desna vrata.

Baraba (sam, z moškim glasom). Tu t je n zalublen mačk. No, astn neki u že! En litr vina pa n arenk. Živja! Al sma mi mošk naumn! Dela se u treba še mal bl

pudvizat — ta prmejšn dec je čist vouk na moja lpota! Namara se da še ta velka pjača zngaut! — Oho! — (Poslušā.) Kua pa j že spet nouga?

[Postopač (sam, z moškim glasom). To ti je zaljubljen maček! Torej, nekaj bo že! Liter vina pa slanik! Živio! — Ali smo mi moški neumni! Kakor vidim, mlade grofinje prav dobro žive! Zdajle se bo treba še malo bolj podvizati, ta primojšnji dedec je pravi volk na mojo lepoto! Nemara se da še velika pijača iz njega izvabiti! — Oho (Poslušā.) Kaj pa je že spet novega?]

Marinšek. (Trideset let; močni brki, navihani navzgor; kratki kotleti; ščipalnik z vrvico. Elegantna obleka. — Se obrne z blazirano počasnostjo k barabi. Zase:) Hm — tako lepega dekleta pa nisem videl že dolgo nikjer! To bi bilo nekaj zame! Sapa, sapa, sapa! Ta prefrigani Bucek nima slabega okusa! (Glasno:) O pardon — gospodična — izvolite, (se ji prikloni) dovolite, da se vam predstavim! Marinšek, uradnik.

Baraba (plašno, sramežljivo). Me prou veseli! — Grofna Ana Brankovič.

[Postopač. Me prav veseli! Grofinja Ana Brankovič.]

Marinšek (si popravlja ovratnico, si viha brke. Sam zase). Kako je ulovil ta od vseh vragov zavrženi Bucek za svojo zanikarno sobo grofinjo, pa še tako mlado! (Glasno.) Dovolite, milostiva, da vam poljubim ročico! (Mu poljubi roko, sede na zofo k barabi.) Časa imam dosti; dovolite, oprostite, da se vam ponujam za kavalirja. Dandanes je svet hudoben, in mlada dama je v večni nevarnosti. (Ga poboža pod brado.) Zlasti taka krasotica, kakor ste vi — — —

Baraba (plašno). Oh, kok sa uni puredn!

[Postopač (plašno). Oh, kako ste poredni!]

Marinšek. Prav nič! — Grofica izvolite govoriti prav po ljubljansko?

Baraba. Veja, gsput, jest znam sam francosk pa iblansk, kulkr sm se naučila ud kuharce na naš grajšin.

[Postopač. Veste, gospod, jaz znam francosko in slovensko.]

Marinšek (jo pogladi po laseh). O — kakšne krasne kite!

Baraba. Pstite tuje lase pr gmah!

[Postopač. Pustite tuje lase pri miru!]

Marinšek. Oprostite, ali ste že ljubili?

Baraba (sramežljivo). Še nakol ne. A mislja, de sm kšna taka —?

[Postopač (sramežljivo). Še nikoli ne. Ali mislite, da sem kakšna taka —?]

Marinšek. Kaj? Tako lepo dekle, pa nobenega ženina? O dovolite, da vam (poklekne pred njo) polagam svoje ranjeno srce pred noge!

Baraba. Slaba trava hitr rase. Nej me no psteja!

[Postopač. Slaba trava hitro raste. Pustite me no!]

Marinšek. Vaša lepota me je omamila. (Skoči kvišku.) Ana, ljubim te! (Ga hoče objeti.) Nikar se me ne boj, nedolžni nežni angel moj! Bodi moja!

Baraba (se mu umika). Tu ni mugoče! Me preveč žgače. (Vstane.) Grem raj prec karami predajat!

[Postopač (se mu umika). To ni mogoče! Me preveč žgačka! (Vstane.)]

Marinšek. Zakaj ne? Dandanes se aristokratinje može celo s cigani. Ali hočete biti moja žena?

Baraba (se smeja). Veja, b se preveč fratal z mani! Kua b pa tut ldje rekl!

[Postopač (se smeja). Bi se preveč ogo-ljufali z mano! Kaj bi pa tudi ljudje rekli!]

Marinšek. Storil bi vam vse, kar bi poželeli. Ana! Zlatkana Ančka! (Ga poljubi.)

Baraba (zavrisne). Hardigata, kej tacga pa še ne! Kua pa j spet tu za na manira, de me tletla polubujeja, še predn sa m narmajnš rošca dal! Dej m pa res huda! Pa koku se j tu slišal, slišal! Kt b z dila pu vod udaru!

[Postopač (zavrisne). Vraga, kaj takega pa še ne! Kakšna manira je to, da me tule poljubujete, preden ste mi dali najmanjšo rožico! Zdaj sem pa res huda! Pa kako se je slišalo! Kakor bi z desko po vodi udaril!]

Marinšek. Takoj vam prinesem najkrasnejši šopek! (Zračni poljubec.) Na svidenje! (Odide skozi sredo.)

8. prizor.

Baraba sam. Pozneje Bucek z leve.

Baraba (z moškim glasom). Astn — tu j že ta drug vosu! Al sma mi mošk res nazarensk naumn! Lepa tuvaršija mam! Skori me j sram, de tut jest hlače nosm! Res škoda, de nism kešna ta prava grofna!

Talenta mam dost za tu! Pa b mou narleuš žuvlejne!

[Postopač (z moškim glasom). To je že drugi osel! Ali smo mi moški neumni! Lepo tovarišijo imam! Skoraj me je sram, da nosim tudi jaz hlače! Res škoda, da nisem prava grofinja! Talenta imam dosti! Pa bi najlepše živel!]

Bucek (z leve s poličem vina, kruhom in slanikom). Tako, gospodična! Sem že tukaj! (Sam zase.) Da bi le vrag medtem ne prinesel Buce. (Glasno.) Prosim, gospodična grofinja! (Položi na mizo, natoči.)

Baraba. Vidja! Tku j prou! Le kar pu domače! Uni sa pa res kej en fletn dec — gspuť, sm oťla rečť.

[Postopač. Tako je prav! Le kar po domače! Vi ste pa res kaj prikupen gospod!]

Bucek. Veseli me, da sem vam všeč. Prosim, pijte!

Baraba. Tok ga pa dejma en krauji pužirk. Dobra pjača j pu žuvlejna. Živja! (Pije.)

[Postopač. Dobra pjača je pol življenja. Živio! (Pije.)]

Bucek. Živela! (Pije.) Prej ste rekli, da sem vam všeč. (Prinese pručico pred barabo.)

Pa tako gotovo ne, kakor vi meni. (Poklekne na pručico.) Kadar vas pogledam, se mi v glavi zavrti. To je ljubezen! Grofica Ana, ljubim vas!

Baraba (se smeja). Zmiram leuš! Nej no ustaneja! Kua s u pa kir mislu, če naj začufat! (Si medtem naliže in pije.) Živja na vaš puf!

[Postopač (se smeja). Zmerom lepše! Vstanite no! Kaj si bo pa kdo mislil, če naju zasači! (Si medtem naliže in pije.) Živio!]

Bucek. Ne morem vstati!

Baraba. Kua pa pol puklekujeja, če sa toku tžki, de se na morja spet uzignt in se napejnaja kukr žaba u grmovj!

[Postopač. Kaj pa potem poklekujete, če ste tako težki, da se ne morete vzdigniti in se napenjate kakor žaba v grmovju!]

9. prizor.

Baraba. Bucek. Marinšek skozi sredo s šopkom.

Marinšek (pri vratih). Kaj vraga! O sapra! Sapra! (Blíže.) Gospod Bucek!

Bucek (preplašen zase). Tega mi je bilo pa treba kakor luknje v glavi! (Prijazno.) Dober dan, gospod Marinšek!

Baraba. No, ta u pa lepa! Astn dej me ma pa res ta velk firbc!

[Postopač. No, ta bo pa lepa! Zdaj sem pa res radoveden!]

Marinšek. Kaj počenjate tam na pručici! (Jezno.) Kaj? (Da barabi šopek.)

Bucek (si pomaga ob zofi na noge). Ali ste kaj dobro spali, gospod Marinšek?

Marinšek. Nikarte se ne delajte neumnega, stari lisjak! Ali vas ni sram, stari grešnik, da klečite tu pred mladim dekletom? Ha?

Baraba. Jazas — hmal blu res! Nkar nej no preveč na ajfraja, gspud Marinšek!

[Postopač. Ježeš — kmalu bi bilo res! Nikar ne bodite preveč ljubosumni, gospod Marinšek!]

Marinšek (bliže). To je preveč! Stvar vpije po maščevanju! Vi zapeljujete pri belem dnevu mlade grofinje z vinom!

Baraba (počasi). Pa z enm kislm arnkam!

[Postopač (počasi). Pa s kislim slanimkom!]

Bucek (se ves čas trese). Danes ste strašno sitni, gospod Marinšek! Od nočne službe!

Marinšek. Že dosti! Grofinja Ana je pod mojim kavalirskim varstvom — in jaz vas pozivljam na dvoboj!

Baraba (se vije). Jazas, jazas!

[Postopač (se vije). Ježeš, ježeš!]

Bucek. To mi je jako neprijetno!

Marinšek. Na sablje! Kri naj opere to sramoto! Zdaj grem po orožje. Da mi ne uidete! Upam, da se boste obnašali dostojneje! (Odide v sredi.)

Bucek (za Marinškom). Nevoščljivost grda! Pojdi se sablat sam s sabo! Previdnost je pol zdravja. Korajža velja! (Odide na levo, se zaklene.)

Baraba (sam, z moškim glasom). No astn — zmiram leuš! Zmiram leuš! Zdej se usta te dva norca še kri pušala zavlj mojhi (se potrka močno po prsih) batiranih prs pa — (pokaže na lica) hardigata, če m dons nau hmal slab, pa tut nč nočm! (Se smeja.) Tu u ena lepa ofet! Zdej pa res sam več na vem, al sm mandlc al babca!

[Postopač (sam, z moškim glasom). No — vedno lepše! Vedno lepše! Zdaj si bosta še ta dva norca kri puščala zavoljo mojih

(se potrka močno po prsih) batiranih prs pa (pokaže na lica) — vraga, če mi danes ne bo kmalu slabo, pa tudi nič nočem! (Se smeja.))

10. prizor.

Baraba. Pinčič skozi sredo.

Pinčič (vihti nervozen sekiro). Tukaj je sekira! (Jo vrže na posteljo.) Zdaj pa le na delo! (Odpre kovčeg, izvleče s slamo nabasano vrečo, jo posadi na stol pred pisalno mico, zaveže nanjo manjšo vrečo [glavo] in ogrne žakelj z barabovo suknjo. Resno.) Grof Brankovič! Vaša zadnja ura je prišla!

Baraba (z ženskim glasom). Astn, gspud grof! Zdej se ma hmal prou prou pisan pugledal!

[**Postopač** (z ženskim glasom). Torej, gospod grof! Zdaj se bomo pa kmalu pogledali prav prav pisano!]

Pinčič (skrivnostno). Grof je pravkar zaspal (vzame notes, svinčnik in zapisuje) v svoji bogato opremljeni sobi za pisalno mizo. Vse naokoli je tiho. Ne sliši se drugega kakor tiktak dragocene ure. Čudno se sveti plešasta glava . . .

Baraba (odslej z moškim glasom). Pa j res plešasta — kukr preh usaka jir'huna!

[Postopač (odslej z moškim glasom). Pa je res plešasta — kakor sploh vsaka irhovina!]

Pinčič (piše dalje). — plešasta glava v tajinstvenem, pošastnem mesečnem svitu!

Baraba. Tuki se pa ni nč za bat! Se j kumi poune!

[Postopač. Tukaj se pa ni nič bati! Saj je komaj poldne!]

Pinčič. Vzemite sekiro in pojdite počasi od zadnjih vrat proti žrtvi!

Baraba (vzame sekiro, gre k zadnjim vratom). De b se le na zbudu ne! (Se bliža pisalni mizi.)

[Postopač (vzame sekiro, gre k zadnjim vratom). Da bi se le ne zbudil! (Se bliža pisalni mizi.)]

Pinčič (piše). Kar se utrne todtam od vrat temna senca. Čim bliže prihaja, tem oprezneje stopa po prstih proti spečemu grofu —

Baraba. — k me je tku uguljfou, de mam dej men gnarja, kt žaba pirja!

[Postopač. — ki me je tako ogoljufal, da imam zdaj manj denarja, kot žaba perja.]

Pinčič (piše). Ta temna senca ni nihče drug nego sama dražestna mlada grofinja Ana, kakor je to prijazni čitatelj gotovo že ugenil.

Baraba. Pa ja ne!

[Postopač. Menda vendar ne!]

Pinčič (piše). Krasni obrazek, prej bel kakor slonokoščenina, ji gori od maščevalnega ognja. Divne, srepe oči se ji bliskajo v zatohli sobi kakor svetle strele v vihar ni noči. Nekaj izredno duhovitega pa tudi odločnega seva okrog drobnih usten. Bujne prsi se burno dvigajo kakor dvoje skalic, ki jih privzdiga vulkan strasti. Predražestne nožice se komaj dotikajo tal. Nežne male roke, skrite v najelegantnejših švedskih rokavicah, pa drže ostro brušeno sekiro!

Baraba. Hardigata, gsput, tula sa pa res rogomentn skp sklamfal!

[Postopač. Primojdevet, gospod, tole ste pa res imenitno skovali!]

Pinčič (piše). In te nežne roke, prej le vajene ljubezenskih objemov, zavihte nagnaglom a smrtonosno jeklo — nekaj zablisne v mesečini —

Baraba [Postopač]. Mačka tiča fresn. (Udari s sekiro po «grofu».)

Pinčič (piše). In preklana je grofu lo-banja. (Barabi.) Prinesite kovčeg!

Baraba (po kovčeg grede). Pa tu nej tut not daja, de j mou tala grof še prou pusebn prazna slama u glav, če se jm na fržmaga. (Prinese kovčeg k pisalni mizi.)

[Postopač (po kovčeg grede). Pa to tudi pridenite, da je imel tale grof še prav po-sebno prazno slamo v glavi, če ne zamerite. (Prinese kovčeg k pisalni mizi.)]

Pinčič (vzame med tem iz kovčega četrtinko temnordečega vina in ga izlije nekoliko okoli »grofa«).

Baraba. A ga ni škoda, vina? En kec nej ga zame psteja, sej nism akhl!

[Postopač. Ali ga ni škoda, vina? Ne-koliko ga pustite meni, saj nisem kočljiv!]

Pinčič (piše). Na vse strani je zabrizgala kri. (Barabi.) Položite mrliča v kovčeg in ga vlecite nazaj v kot!

Baraba [Postopač] (položi »grofa« in sekiro v kovčeg in ga vleče v kot).

Pinčič (poliva vino za kovčegom). Tako. (Piše.) Lepa hudodelka, opazivši, da je grof mrtev, položivši ga v velik kovčeg, potegnivši ga v teman kot in shranivši krvavo sekiro v kovčegu, je videla prestrašena, da je vse-skozi zaznamenovala mrličevo pot rdeča kri.

Baraba (vzame steklenico). In popivši šntjanžuca, kulkr ga j še ustal! (Pije.)

[Postopač (vzame steklenico). In popivši šentjanževca, kolikor ga je še ostalo! (Pije.)]
(Ura bije.)

Pinčič (shrani zapiske). Dvanajst. (Se napravlja.)

Baraba. Fajramt. (Postavi steklenico na mizico.) Tu men tauba! (Vzame kos viržinke iz žepa.) Tala štuc sm na panjguf najdu. (Si ga prižge.) Sej praum, en dobr čik je buli kt usa žlahta! Popoune m pa use pu žensk guvuru.

[Postopač. Pa smo pri kraju! (Postavi steklenico na mizico.) Tale kos sem našel na kolodvoru. (Si ga prižge.) Saj pravim: dober čik je boljši, kot vsa žlahta! Popoldne bom govoril vse po žensko.]

Pinčič. Popoldne prideneva še psihologični drobiž — občutke! — Zdaj pa pojdiva kosit. Naročil sem obed doli pri hišniku. Tam vas ne bo nihče zijal. (Odide skozi sredo.)

Baraba. Tok se pa le skunfodriva! (Odide za Pinčičem.)

[Postopač. Torej pa le pojdiva! (Odide za Pinčičem.)]

11. prizor.

Bucek z leve. Pozneje **Buca** skozi sredo.

Bucek (odklene, pokuka skozi vrata, stopi plaho v sobo; v levici staro kavalerijsko sablo, dvoje samokresov, dvoje handžarov). Sta ga že! Sta ga že! (Ogleduje rdečo sled, zatrepeta.) Ojej — kri! (Odpre srednja vrata, kriči.) Žena! Žena! Hitro! Anarhisti! Moristi! Žena! Buca!

Buca (po obleki tuintam oprášena z moko). Ali te ima že spet noririum?

Bucek (se trese do konca igre). Sem poglej! To je kri! Tukaj pri mizi sta razklala grofu glavo. „Č-k“ je reklo, slišal sem natanko! Potem sta pa dejala mrliča v tisti kovčeg! To je bilo tisto „naporno delo“.

Buca (osupla). Ni mogoče! Kdo pa?

Bucek. Pinčič pa še nekdo — ti si pa pehtranove štruklje mečkala — vidiš, kakšna si!

Buca. Prav nič ti ne verjamem. Sobo dam na Pinčičev račun osnažiti. (Stopi h kovčegu.) Pa poglejva, kaj je notri!

Bucek (jo potegne stran). Bog ne daj, žena? Tam notri so prejkone kakšne b-b-b-b-bombe pa d-d-d-d-dinamit!

Buca. Brž na policijo!

Bucek. Seveda — da me srečata anarhista medpotoma! O ne! Jaz ostanem doma, že zato, da tebe — varujem. Korajža velja! Pomagaj mi no, da se oborožim!

Buca (mu zapne jermen ob pasu in vtakne zanj pištoli pa handžara). To si neroden. Pa kako se to treseš, treseš!

Bucek (poizkuša potegniti sablo iz nožnice). Ta spak noče vun! Pomagaj no!

Buca (vleče sablo iz nožnice). Uh! Uh! No, zdaj je zunaj!

Bucek. Zdaj se pa ne bojim nikogar! Naj le pride devet Pinčičev, jaz, Bucek, jaz jim že pokažem! (Maha in zabada s sablo po zraku.) Takole jih bom, viš, takole!

Buca. Jaz se pa zaprem v kuhinjo. Pa se mi prav zdi, da ne bo nič! Če bo treba, bom že zacvilila! (Odide skozi sredo.)

12. prizor.

Bucek sam.

Le zacvili, le! Korajža velja! (Milo.) Ojej! Ojej! Zdaj sem pa spet sam! Oh —

kje pa je grofinja Ana! (Milo.) Ojej! Tega se tudi bojim, da bi Buca kaj izvedela o grofinji! Kaj pa če sta umorila anarhista tudi fletkano Ano? Na vse zadnje se jih pa res bojim! To je enkrat ena: prav res se jih bojim! In tam notri v kovčegu so same b-b-bombe in p-p-petarde! (Milo.) Ojej, ojej! To me je strah! Kako drgetam! Vse pojde v zrak, pa še jaz povrhu! Morda me zanese noter gori na Grad! Oh — pa res, čaka me tudi še dvoboj z Marinškom! To me bo nabrisal! Ali me bo! V takem strahu nisem bil še nikdar! — Torej, kaj se vsega bojim! (Dene sablo pod levo pazduho in šteje na prste.) Anarhistov se bojim! Marinška se bojim! Bomb se bojim! Za Ano se bojim! Potem, da se mi nemara katera mojih pištol na trebuhu ne sproži, tega se tudi bojim. Svoje žene se bojim (milo) — ojej, ojej! — žene pa še najbolj zaradi vina. Od straha pojemam! Zobje mi klopotajo. Po hrbtu mi lezejo mravljinci. Kolena se mi šibe! Kaj pomaga vsa korajža, če je pa človek v takem strahu! (Milo.) Ojej, ojej — bežimo! (Proti levim vratom.) Zaprimo se! (Jokaje.) Korajža velja!

13. prizor.

Bucek. **Marinšek** skozi sredo.

Marinšek (izmota dvojce sabel iz papirnatega ovitka). Korajža velja! Prav imate, gospod Bucek! Pa ste kaj imenitno oboroženi!

Bucek (zase). Ojej — tega mi je bilo pa pravtako treba, kakor mačku česna. (Glasno.) Dober dan, častiti gospod **Marinšek**!

Marinšek. Oprostite, orožje mora biti enako. Tisti svoj zarjaveli meč le vteknite zopet v nožnico!

Bucek. Sem vesel, da sem ga vunkaj spravil.

Marinšek (mu vzame in vrže meč na posteljo in da Bucky eno svojih sabel.) Kje pa je grofinja, a?

Bucek. Kaj jaz vem!

Marinšek (kriči). Kje je grofinja!

Bucek (se mu umika). Ne vem, pa ne vem.

Marinšek. Lažete, stari grešnik! Alo — pozor! (Plane s sablo nadenj.)

Bucek (beži z nerodnimi skoki pred **Marinškom** po sobi). Jaz se ne grem! (Milo.) Ojej! Ojej! (Vrže sablo na zofo.) Rajši se udam!

Marinšek. Dobro! Obljubite mi, da se ne dotaknete grofice Ane niti z besedami niti z dejanji!

Bucek (usapljen). Magari... Obljubljam... Prisegam... Amen! (Vzame svoj meč s postelje.)

Marinšek. Prav. Zdaj sva spet prijatelja. (Mu poda roko.)

Bucek (zase). Hvala Bogu — enega se že manj bojim!

14. prizor.

(Poslednja dva prizora naj se igrata posebno hitro.)

Bucek. Marinšek. Pozneje **Buca**, naposled **Pinčič** skozi sredo.

Buca (s kuhalnico). I kaj pa vendar je? Ali je bil morivec tukaj?

Bucek. Še ne.

Marinšek (se ji prikloni). Midva z gospodom Buckom sva se pogovarjala o važni stvari.

Buca. Pa bi bila lahko malo manj kričala!

Pinčič (z zobotrebnikom v ustih). Dober dan, gospoda!

Bucek. Tukaj je morivec! Ta človek je umoril grofa Brankoviča!

Pinčič (začudeno). Kaj? — A — hahaha!

Buca. Primate ga! Držite ga!

Marinšek (skoči s sablo proti Pinčiču). Stojte!

Pinčič. Kaj pa to pomenja? Kaj vendar mislite, ljudje božji!

Bucek. Nič! Korajža velja! (Vihti meč.)

(Pinčič beži po sobi, za njim hiti Marinšek, potem Buca. Bucek se drži Bucinega krila in se skriva za njenim hrbtom. Marinšek dohiti Pinčiča pri zofi. Pinčič sede, Marinšek ga drži za roko.)

Marinšek. Udajte se!

15. prizor.

Prejšnji. Baraba skozi sredo.

Baraba (z ženskim glasom). Harduš, kua pa j tu za n tjatr! A se greja mance al kojne al kua?

[Postopač (z ženskim glasom). Permej, kakšen cirkus je pa to! Ali se greste mance ali konje ali kaj?

Marinšek. O — Ana! (Izpusti Pinčiča, se prikloni barabi.)

Buca (Bucku). Odkod se je pa ta vzela!

Pinčič (vzame notes iz žepa). Prav, prav! To bo zopet mastno poglavje za mojo povest. Haha! (Opazuje in piše.)

Baraba. Pa ta douge pipce mata! Velik upitja pa mal voune, je reku tist, k je prešiča strigu. Tu j biu ceu babi lontak!

[Postopač. Pa dolge pipce imata! Veliko vpitja pa malo volne, je rekel tisti, ki je strigel prešiča!]

Buca (barabi). Kaj pa hočete! Od kod pa ste!

Baraba. Veja, gspa máma, z mani se nej nkar na ankaja pa nkar fokslnou na ugajnaja. Jest sm tam duma, kir krave skuz vokne gledaja, mam tri kluke gvanta! Uni mende tut druzga tiča na puznaja ne kt sam žaba!

[Postopač. Veste gospa, ob mene se nikar ne drgnite in ne šalite se z mano! Doma sem tam, kjer gledajo krave skozi okna, imam tri kljuke obleke. Vi pa menda tudi ne poznate drugega ptiča, kakor samo žabo.]

Marinšek (Buci). Oprostite, gospa, to je grofinja Ana Brankovičeva — (barabi) — gospa Buca. Tukaj smo ujeli morivca. (Pokaže na Pinčiča.)

Baraba. Pa ja ne! Nej no greja!

[Postopač. Pa menda vendar ne! Bežite no, bežite!]

Bucek. Morivca b-b-bogatega grofa B-b-b-brankoviča!

Baraba. Kua u ja pa šeli poli rekl, če jm puvem, de j (desnico na srce) grofna Ana pumagala fentat prazna slama tega grofouskga žuvlejna!

[Postopač. Kaj pa porečete šele potlej, če vam povem, da je (desnico na srce) grofinja Ana pomagala uničiti prazno slamo grofovskega življenja!]

Bucek	}	(obenem). Kaj!!?
Buca		
Marinšek		

Buca. Primate jo, mlado macafuro!

Baraba (Buci). Uni maja kej ena vrdnar gofla, če čja kej vedt! Sitne babe še sedm let u grob žve!

[Postopač (Buci). Vi imate kaj preprost jezik, če hočete kaj vedeti! Sitne babe žive še sedem let v grobu!]

Marinšek (roko na čelo). Ali se mi sanja?
Ana, ti tako!

Bucek (se skriva za Bucu). Primate jo, no!
Ko-ko-korajža velja!

Baraba (Bucku). Tok ta tut z gunm šth
drži — preh m je pa na duša pihu. Pa
kuku tu guvari ta češplu mužic, kukr b
cvirn grizu! Hod pa kukr b použa jahu.
(Pinčiču.) Nej mu no sabla populja, gsput!

[Postopač (Bucku). Torej ta se šteje
tudi k onim — prej se mi je pa prilizoval.
Pa kako to govori ta češpljev možic, kakor
bi nitke grizel! Hodi pa, kakor bi polža
jahal! (Pinčiču.) Vzemite mu no sablo,
gospod!]

Buca. Primate jo! Primate jo! (Plane proti
barabi.) Pomagajte!

Bucek. Držite jo! (Za Bucu.)

Baraba. Ja že maja! (Sune Bucu od sebe.)
Astn gospoda! (Odpre kovčeg.)

[Postopač. Jo že imate! (Sune Bucu
od sebe.) Torej gospoda! (Odpre kovčeg.)]

Bucek. B-b-b-b-bežimo! B-b-b-b-ombe!
(Beži za pisalno mizo.)

Buca (zacvili).

Baraba. Sej na u nč hudga! Narprej puglejma tega rancga mrliča, k sma ga midva z gunmula gspudam ukul prnesla. (Pokaže vreči, slamo i. t. d.) Tok jest sm tala žakl tletla umurila, gsput sa pa lpu pupisval, kuku sm „grofa“ s tala sekira kekila pu negoum šmafu topeltplanč udarla. De m uja še rajš vrjel, se m pa tut slekla! (Si slači žensko obleko.)

[Postopač. Saj ne bo nič hudega! Narprej poglejmo tega rajnega mrliča, ki sva ga ubila midva z onim gospodom. (Pokaže vreči, slamo i. t. d.) Jaz sem umorila tale žakelj, gospod je pa lepo opisoval, kako sem udarila „grofa“ tjakajle po njegovi zanikarni pleši. Da mi še rajši verjamete, se pa tudi slečem! (Si slači žensko obleko.)]

Buca (hiti k Bucku). Zakri si oči! Obrni se stran!

Baraba (Buci). I kua ga pa kajfaja? (Z moškim glasom.) Sej praum. Buh je žensk jezk istrgu pa ga j usadu, astn, pol je pa hren zrasu!

[Postopač (Buci.) Kaj ga pa dražite? (Z moškim glasom.) Saj pravim, Bog je ženski iztrgal jezik, pa ga usadil, potlej je pa hren zrastel!]

Buca. Spravite se iz moje hiše!

Baraba. Gspa máma, nej se no zbrihtaja! Nkar nej na boja tku kašnat, kukrbli ud ceuga forštata jesh pucuzal! (Stopi brez ženske obleke sredi odra.)

[Postopač. Gospa máma, spametujte se vendar! Nikar ne bodite tako pusti, kakor bi bili popili vsemu predmestju jesih. (Stopi brez ženske obleke sredi odra.)]

Bucek	}	(obenem). A, a, a!
Buca		
Marinšek		

Baraba. Astn, gspa Buca, dej pa kar hitr dva ta velka prcjona vode za tela dva (pokaže na Bucka in Marinška) prjatla moje (z ženskim glasom) ženske lpote!

[Postopač. Torej, gospa Buca, zdaj pa kar hitro dva velika porcjona vode temale dvema (pokaže na Bucka in Marinška) prijateljema moje (z ženskim glasom) ženske lepote!]

Marinšek (odide naglo skozi desna vrata).

Pinčič (se smeja).

Buca (Bucku). Kaj! Uh ti grdoba! (Popade Bucka za nožnico in zavihti kuhalnico.) No, le čakaj!

Baraba [Postopač] (z moškim glasom).
Ala, šau, šau! Mačka tiča fresn!

Buca (tepe Bucka s kuhalnico po hrbtu).

Bucek (beži po sobi). B-b-b-b-buca! (Milo.)
Ojej! Ojej! Ljuba B-b-b-b-buca!

Zagrinjalo.

COBISS

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000222615

